

никиянски. Финикияните сж измислили пжрви гласовните знакове, които малко-по-малко добиле своето сжвременно значение, т. е. тие пжрви сж захванале да дѣлатъ сѣка една дума на нѣколко звукове и да обозначаваатъ сѣки единъ звукъ съ особена буква. Така, напимѣрь, тие писале думата *бог* съ три букви, думата *глава* съ петъ букви или съ петъ звука и т. н. Но финикияните, по-думите на гржцките писатели, не сж обичале да разказватъ на другите народи своите тайни и да имъ откриватъ своите изобрѣтения. Старовременните гржци сж добиле своята азбука отъ финикияните. Гржците сж обичале да са скитатъ по чуждите земи, да са ползуютъ отъ чуждите изобрѣтения и да приемаватъ въ своята земя чужестранни хора. Гржцката азбука е била пренесена въ Римъ, дѣто и добила по-изящна и по-сжвжршена форма. Необикновенната важность на писмениятъ езикъ е подала на нѣкои отъ по-новите мислители, като, напимѣрь, Лайбницу, поводъ да сжстави обща азбука за сичките народи и народности. Германците захващатъ изново да пишатъ съ латински букви. Разбира са, че литературата е най-главното сръдство, което е въ сжстояние да спаси единъ езикъ отъ убийственното забвение. Езикътъ на египтявете, на ассирияните и на вавилоняните не сжществува вече, а още по-стариятъ отъ тѣхъ, езикътъ на индийците, свѣщенниятъ езикъ на брамините, са е увардилъ и до днесъ, защото на тоя езикъ е сжществувала цѣла литература. Просвѣщенните европейски народи въ това отношение сж отишли още по-далечъ. Днесъ тие иматъ не само литература и скорписания, но и могжествен-